

Прѣдговоръ къмъ 1^{то} издание.

Прѣзъ послѣднитѣ сто години на своя петвѣковенъ робски животъ българитѣ въ Македония почнаха да се съвзематъ духовно и национално и все повече и повече да крѣпнатъ въ надежда за по-свѣтли дни. Тѣхното трудолюбие и напрѣдъкъ бидоха справедливо оцѣнени отъ великитѣ европейски народи, които не веднажъ, въ дипломатически постѣпки, конференции и дори войни, признаха правото на македонскитѣ българи да се сдобиятъ съ по-сносенъ политически животъ.

И когато, отъ двѣ-три десетилѣтия насамъ, очакването на българския народъ се приближаваше къмъ своето осъществяване, тъкмо тогава му се противопоставиха политически замисли, идещи отъ Гърция и Сърбия. Тѣ си поставиха за цѣль да отчуждятъ македонското население отъ българската му народностъ, та, когато настѣпи часътъ на „Болния човѣкъ“ въ близкия изтокъ, да изявятъ права надъ свои сънародници въ Македония.

За изпълнение на тия политически замисли Гърция и Сърбия прибѣгнаха до услугитѣ на Вселенската патриаршия, до помощта на своята дипломация и на нейнитѣ разновидни сръдства. Прѣвъ помощникъ имъ се яви печатътъ. Въ изданията на Сръбската Кралска академия на наукитѣ почна да се проповѣдва, напр. професоръ Цвиичъ, че въ Македония живѣе „славѣнско“, население, което, ако и да се наричало „българско“, въ сщностъ то нѣмало ясна национална свѣстъ и лесно можело да се обърне на сръбско или българско. Други сръбски професори направиха крачка напрѣдъ. Тѣ, напр. В. Джеричъ, заявиха, че „отъ най-старо врѣме та до началото на XIX в. нѣмало ни